

Prediking over Zondag 32

- Waarom nog goede werken? -

Vraag 86: *Aangezien wij uit onze ellendigheid, zonder enige verdienste onzerzijds, alleen uit genade, door Christus verlost zijn, waarom moeten wij dan nog goede werken doen?*

Antwoord: *Daarom, dat Christus, nadat Hij ons met zijn bloed gekocht en vrij gemaakt heeft, ons ook door zijn Heiligen Geest tot zijn evenbeeld vernieuwt, opdat wij ons met ons ganse leven Gode dankbaar voor zijn weldaden bewijzen, en Hij door ons geprezen worde. Daarna ook, dat elk bij zich zelf van zijn geloof uit de vruchten verzekerd zij, en dat door onzen Godzaligen wandel onze naasten ook voor Christus gewonnen worden.*

Liturgie:

Votum en groet

Psalm 115 : 1

Geloofsbelijdenis

Psalm 86 : 6

Mattheüs 5:1-16

Lukas 17:11-19

Gebed

Psalm 86 : 7, 8 en 9

Preek

Psalm 1:2

Zegenbede

Gemeente,

Boven deze zondag staat: het derde deel en u herinnert zich wel dat de catechismus de drieslag hanteert van ellende, verlossing en dankbaarheid. De catechismus zet in met de vraag naar de enige troost in leven en sterven. Er zijn in de catechismus drie lijnen genoemd voor hoe een mens tot die troost geraakt en uit die troost leeft en waar een christen gaat: Dat is de lijn der ellende, de lijn van de verlossing en de lijn van de dankbaarheid. Daar kon er niet een van gemist worden. Ze kunnen ook niet door elkaar gegooid worden of op zijn kop gezet worden. Maar in orde behandelt de catechismus de grondstukken en de grondvragen van het geloof.

En nu komen wij bij de dankbaarheid. In de Heilige Schrift komen zelfstandige naamwoorden maar zelden voor. U weet dat wij op school het onderscheid geleerd hebben tussen een zelfstandig naamwoord: de dankbaarheid bijvoorbeeld en tussen het werkwoord: danken bijvoorbeeld. En nu is het merkwaardig, u moet uw Bijbel er maar eens op nalezen, dat er in de Bijbel veel meer gehandeld dan beschouwd wordt. Met andere woorden: dat de dankbaarheid bijna altijd in de werkwoordsvorm staat. Danken, dankzeggen, enzovoort. Dat wil dus zeggen dat het een bezigheid van het hart is, met al wat daarmee verbonden is. En dat wij vanavond mogen spreken van de dankbaarheid. Dat is nog iets anders dan over de heiliging of de heiligmaking. Veel mensen verwarren het stuk der dankbaarheid met het stuk der heiligmaking. Maar de heiligmaking is in de catechismus onder de verlossing onder gebracht. Het geraamte van de catechismus, dat we goed in ons hoofd en in ons hart moeten hebben, laat ons zien dat in het stuk der verlossing gaat over God de Vader en onze Schepping, God de Zoon en onze verlossing, God de Heilige Geest en onze heiligmaking. En tot die heiligmaking rekent de catechismus de ene heilige algemene christelijke kerk, de gemeenschap der heiligen, de vergeving der zonde en het eeuwige leven.

De dankbaarheid, dat is eigenlijk de wandel in de heiligmaking. Dat moeten we goed in ons opnemen om de dingen niet door elkaar te halen. De heiligmaking is dus onder de Heilige Geest ondergebracht. Dat is Zijn werk. En nu is de dankbaarheid eigenlijk de beweging in die heiligmaking. Dat wil dus zeggen dat in die heiligmaking God-drieëinig wordt gedankt.

Danken dat betekent eigenlijk in het grondwoord: 'wijzen naar iemand die u heeft verlost'. Laten we zeggen, u krijgt een verkeersongeluk en u zit in een auto en u zit muurvast en u kunt u daar niet uithalen, maar er komt iemand van buiten en die rukt het portier open of brengt een snijbrander mee en haalt u eruit. Dan komt u later die man tegen en zegt: kijk die man heeft mij het leven gered. Dat is dankbaarheid. Gedurende je hele leven met een uitgestoken vinger wijzen naar die je gered heeft. Dat is dan tegelijkertijd ook de toetssteen en de proef op de som in ons leven. Of wie iets daarvan beoefenen door met die vinger te wijzen naar iemand die ons uit een hele diepe kuil van modderig slijk heeft uitgehaald en onze voeten gezet heeft op de rotssteen van Christus. Verder wil danken en dankbaarheid zeggen: 'in gedachtenis houden'. 'Het voor je hebben'. Daarom is het voor een mens zo verschrikkelijk moeilijk om dankbaar te zijn en te blijven, omdat hij zelf iets wil zijn en het eenvoudig vertikt van zichzelf uit om altijd maar van het gegeef te moeten leven. De tweede proef op de som is: dat wij in gedachtenis houden en vóór ons hebben de wonderbaarlijke verlossing uit de vrije genade Gods, door het welbehagen des Vaders en van de Zoon en van de Heilige Geest. Dat is de achtergrond van waaruit deze vraag en dit antwoord is ontstaan.

'Aangezien wij dan, alleen door de genade', alleen door Christus, uit het verschrikkelijke diensthuis der zonde zijn verlost. Aangezien, u hoort daarin de geluksroep. U hoort daarin de dankzegging. Het is een lied: alle roem is uitgesloten, niet ons o Heere, niet ons, maar Uw Naam geef eer! Het is allemaal uit genade! Nu, is dat dan niet genoeg? Moet er dan nog iets bij die genade komen? Als een mens dat loflied op de genade, die God openbaart in Christus, heeft leren zingen in de nacht van zijn leven, heeft hij dan niet maar één begeerte, om daar te blijven en daar alleen maar van te spreken? Ja, dat is waar. Maar het één zit aan het ander vast. Het is wel zo dat God deze drie elementen of stukken in de harten van al Zijn kinderen schrijft. En dat is een zeer persoonlijke, bevindelijke kennis. Het is een kennis die dwars door ons heengaait. Maar die dankbaarheid wil zich uiten. Daarom wordt hier gevraagd: 'waarom moet wij dan nog goede werken doen'? U begrijpt dat die spits zich richt tegen de Roomse theologie waarin de goede werken een medeverdienend en een medebepalend karakter voor de zaligheid krijgen. Dat wordt hier afgesneden, want een mens doet geen goede werken om verlost te worden, maar een mens wordt verlost om goede werken te gaan doen. Dat is een grote verschil. De verlossing is de bron.

En nu spreekt de Bijbel met grote duidelijkheid over de vrucht. En die moet er zijn. Er is geen arbeider of hij doet werk voor zijn loon. Er is geen boer die ploegt en egt en zaait, of hij doet het ook om te maaien. En er is geen middenstander die een bedrijf op de been houdt, of hij doet het ook mede om de winst. En zo is het ook in het Koninkrijk Gods. De leer van de vrije genade is niet naar de mens! Die wekt de schijn al zou dat een soort zorgeloze en goddeloze mensen kweken. En wekt de schijn dat een mens maar in de zonde leeft en alleen maar hoopt op een zalig sterfbed. Dat is de eerste reden. En de tweede reden is: dat er ook in de gemeente velen onbekeerd zijn. Die van de genade een oorkussen maken. Zij willen helpende genade. Dat is genade als het hen te pas komt. En in de derde plaats: ook de gelovigen hebben in zich de wet der zonde en van het vlees. En hebben nodig door de heilige wet Gods geleid te worden in de wegen des Heeren. Ontdaan van de vloek der wet. Zij moeten door die wet van God op de weg van het geloof gehouden te worden.

Er staat hier dus: 'waarom moeten wij nog goede werken doen'? We zijn het verplicht. We zijn het allemaal verplicht krachtens het feit dat God onze Schepper is. Hebben we daar weleens over nagedacht? Maar ook krachtens het feit dat wij gedoopt zijn en teken van het verbond dragen. In het bijzonder vanuit de verlossing. Dat is de doorwerking van de inhoud van de doop. Daarmee staat de eer van God de Vader op het spel. Want Hij verkiest, Hij roept onder het oordeel vandaan. Hij zet over uit de duisternis in het wonderbaarlijk licht. Het gaat om de eer van de Zoon. Want Die heeft ons, zo wordt hier beleden, met Zijn bloed gekocht en vrijgemaakt. In dat kopen met Zijn bloed zit Zijn genoegdoening, Zijn gehoorzaamheid en Zijn gerechtigheid. En Hij heeft Zichzelf, naar het onderwijs der Schriften voor ons overgegeven, opdat Hij ons verlossen zou van de ongerechtigheid en Zichzelf een volk zou reinigen, ijverig in goede werken. Dat wil zeggen, wij hebben een volkomen Zaligmaker. Hij heeft niet alleen de zaligheid verworven, maar Hij past de zaligheid ook toe. Het is niet zo dat Hij het tot en met het kruis en de opstanding heeft gedaan en nu zegt: gemeente van Katwijk nu ziet u het maar verder. Nee, maar dat Hij daarom is verhoogd en Zijn Pinkstergeest heeft uitgezonden, opdat Hij ons die zaligheid ook thuis zou brengen, toepast en uitwerkt. Het is dus niet zo dat de prediking van na Pasen ons weer naar de wet zonder Christus terugjaagt. Integendeel, de prediking is vanuit de verhoogde en ten hemel gevaren Christus, die alles doet door Zijn Heilige Geest. Wij die helemaal afhankelijk zijn van Hem. Hij houdt het in Zijn hand.

Zo werkt de Geest naar Christus toe in de toeleiding, maar Hij werkt ook vanuit Christus. Niet bij Hem vandaan, maar wel in de wegen des Heeren. Het is dus tot eer van de Zoon, maar ook tot eer van de Heilige Geest. Hij krijgt in ons leven alle eer. Al onze vrome en goddeloze wegen worden afgesloten. Telkens opnieuw moet een mens zich als een dwaas en als een onwetende aanklagen, om alles te verwachten van die Geest, Die in ons hart leeft en woont en worstelt, zucht en bidt, leidt, troost en vermaant. Zo vallen wij voor God in de schuld. Zo leidt Hij ons in de weg die God ons wijst. Wij zijn dus aan God de Vader, de Zoon en Heilige Geest verplicht dankbaarheid te bewijzen. En we zijn verlost, opdat wij Gode dankbaarheid voor al Zijn weldaden zouden bewijzen! U zegt: zou dat niet zitten in een traan? Inderdaad, wanneer het u soms bijzonder ontroert? Dan kan die traan een welkom bewijs zijn van de dankbaarheid. Dan kan ons oog glanzen, dan kan ons hart verwarmd worden, dan kan onze tong vaardig zijn. Dan zit het ons hoog, dan hebben we het voor ons. Dat alles is waar, maar er staat hier nog iets diepers! Er staat hier: niet dat wij in onze ontroeringen (die horen erbij), niet in onze tranen (die horen er ook bij), maar met ons *hele* leven God dankbaarheid zouden bewijzen.

En dat is het diepste wat vanavond gezegd wordt. God wil ons *hele* leven terug. Hij wil niet het onze, maar Hij wil *onzelf*. Hij wil ons hart. Hij wil niet alleen onze ouderdom, maar Hij wil onze jeugd. Hij wil de frisse lentebloesem. Hij wil de frisse krachten van jongens en meisjes. En hoe vaak is het niet dat ze denken: nou ja, als je een beetje ouder wordt, zal dat wel van belang zijn. En hoeveel jonge mensen zitten hier ook niet die denken (en als ze eerlijk worden soms ook zeggen): ik druk dat eigenlijk in mijn leven maar wat weg. Maar God heeft zo'n recht op jullie. Hij is het waard, maar Hij heeft er ook recht op, op je hele leven. Van je kindzijn tot aan de grijsheid, als we dat halen. Dat hele leven. Niet alleen de zondag, maar ook de werkdagen. Niet alleen ons hart, maar ook onze hand, onze vermogens, onze gave. De hele inzet van ons leven. Ook ons huwelijk, onze verloving, onze verkering. De keus van je jongen, de keus van je meisje. De school, alle gemeenschap. God heeft er zo'n recht op. Het is een gave van Hem en het is een opdracht. God wil dus dat wij met ons hele leven God dankbaarheid bewijzen, opdat Hij geprezen worde. Wie bekommert er zich om Gods eer? Wie gaat het erom dat Zijn Naam geprezen wordt? En zo heeft de Heere het zo graag. Dat er goed van Hem gesproken wordt. Hij heeft dat niet nodig. Weet u waar u God het meest eert? Als u Hem elke dag nodig hebt. Als u Hem in alle beslissingen nodig hebt. Als u zagezegd bij God op het spreekuur thuisbent. Dat de Heere God zegt: daar komt hij, daar kom zij weer aan! Als God geprezen wordt in wat Hij wil zijn. Een kind komt toch telkens thuis. En als er iets niet in orde is, komt dat kind niet of niet zo trouw. Maar als het goed is, komt dat kind graag en vaak thuis. Kijk, zo is het nu ook aan de troon der genade. Daar ziet God Zijn kinderen graag. En daardoor wordt Hij geprezen.

God is het zo waard! Denk maar aan die Samaritaan. U hebt de geschiedenis gehoord. Tien melaatsen werden genezen. Negen gingen naar moeder de vrouw, en werden mensen van de dag. Je zou haast zeggen: ze kregen de reporters thuis. Er werden interviews afgenomen, ze kwamen voor de radio en de tv. Kortom, ze waren de mensen van de dag, want er was wat met hen gebeurd. Ze waren melaats geweest en ze waren beter geworden en ze kwamen in het nieuws. Maar die ene Samaritaan die zat maar met de vraag: wat zal ik Hem nu vergelden? Dan komt hij bij Jezus en zo lang of zo kort als hij is, legt hij zichzelf op de grond en hij dankt Hem. En dat is de Heere aangenaam. Want Hij zegt: waar zijn die anderen? Waar zijn die negen, die dezelfde weldaad hebben gekregen, maar ze hebben geen geloof. Daarom is de dankbaarheid een vrucht van het geloof. Dat is dus de eerste reden.

De tweede reden is niet minder belangrijk, namelijk 'dat een ieder van ons uit de vruchten van de echtheid van zijn geloof verzekerd zijn'. Dat wil dus in gewoon hollands zeggen: dat een mens uit de vruchten van zijn geloof verzekerd wordt. Het is een aangevochten passage in de catechismus. Sommigen zeggen: hier dwaalt de catechismus af, want de enige grond is Christus. Nu, dat weet de catechismus erg goed. Beter dan wij. Maar de catechismus weet nog meer, namelijk dat het proces van de vruchtbaarheid, met vruchten dragen gelijke tred houdt met het proces van de zekerheid. Er zijn hier mensen die zelfs zeggen: ik wilde dat het maar zeker wist. Die krijgen vanavond een hint: die zekerheid van het geloof, die heeft gelijke tred met het vruchtdragen in het geloof. Maar daar zit een mens met een andere moeilijkheid. Want van welk goed werk kun je nu zeggen: Het is honderd procent. Nu zegt de catechismus dat er hier niet bij. De goede werken zijn in de eerste plaats van God. In de tweede plaats zijn ze wormstekelig door de zonde, en hebben ze nog verzoening nodig ook. Toch gemeente is het waar: 'Wat vree heeft elk die Uwe wet bemint, zij zullen aan geen hinderpaal zich stoten'. Dat betekent: de dienst des Heeren maakt blij, geeft rust en vrede. En de dienst der zonde maakt zo arm en ontevreden, het maakt zo mopperig en zo gespannen. Maar in de dienst van God, als een mens bij God komt, ontspant hij, komt hij op zijn gemak en komt hij op zijn plaats.

Gemeente, er zijn weleens mensen aan wie God een groot wonder doet en als zij naar de dokter gaan zeggen: dokter, nu ben ik beter. Och ja, we hebben op z'n tijd allemaal de dokter weer nodig. Er was in Amsterdam een vrouw die liep dagelijks of wekelijks bij de psychiater. Maar toen ze de Heere Jezus vond, toen zei ze tegen de psychiater: ik heb u niet meer nodig. Daarmee zeg ik geen kwaad van psychiaters, ieder op zijn plaats. En ik zeg ook niet dat een mens in de gemeente hem soms niet nodig heeft, dat laat ik ook in het midden. Maar het kan zijn dat een psychiater naar achtergronden tast, waar die nooit bij kan komen, maar waar de Heere Christus wel bij kan komen.

Gemeente, de graad van de zekerheid des geloofs heeft te maken met de maat en de graad van onze vruchtbaarheid naar buiten. Van binnenuit: 'die in Mij blijft, die draagt veel vrucht'. Dat wil zeggen, dat de Heilige Geest ook licht geeft in een mensenhart, zodat hij weet de dingen die hem van God geschonken zijn. En die gaat hij niet op een lijstje zetten, maar als er licht is, dan straalt dat ook uit over de vruchten des geloofs. Vandaar dat het geloof altijd verbonden is met de gehoorzaamheid. Geloof zonder gehoorzaamheid bestaat niet. Dat zit aan elkaar vast. Dat is het tweede. Ik dacht niet onbelangrijk, gemeente.

En het derde doet er ook niet voor onder: 'dat onze naaste door onze godzalige wandel voor Christus gewonnen worde'. Een christen is geen Kaïn. Kaïn heeft het gevleugelde woord gesproken: 'Ben ik mijn broeders hoeder?' Wat een vreselijke gestalte is dat wanneer onze naaste ons niet interesseert, wanneer zijn zielenheil ons niet weegt, en wanneer we niet met hem bezig zijn. Want genade is geen Sinterklaas om het maar uit te strooien. Maar genade gunt het alle mensen. Genade is gunnend. En genade doet niet alleen kregelige opmerkingen maken tegen uw buurman, zodat hij naar uw pijpen moet gaan dansen, maar genade zoekt het goede, genade gunt de genade aan iedereen! En als zodanig is de kerk geen rusthuis, maar een verwarmingscentrum.

Het Is in de wereld zo koud, zo ontzettend koud. U kunt de koudheid en de kilheid soms op de gezichten lezen. De verwrongenheid, de ontwrichting, de ontzetting. De wereld gaat dood en sterft weg. O, als de gemeente niet is een verwarmingscentrum! Het is voor de kerk en voor de gemeente ook zo nodig, dat ze in de eerste plaats gemeenschap heeft met Christus. Maar vandaar uit ook dat zij gemeenschap zoekt met allen die de Heere vrezen en anderen daarvoor probeert te werven. Want als de gemeente ontaart in een knus klein kringetje van onder ons, dan is de gemeente een sekte geworden. Dan doet ze ook niet meer mee in deze wereld, want ze gaat er niet meer op uit. De naaste, wie is dat? Kohlbrugge gaf een antwoord, waar u uw leven lang en ik mijn leven lang aan genoeg heb. 'De naaste, dat is de man, dat is de vrouw op wie wij vanaf onze zelfgewaande hoogten neerzien'. Dat is een woord om nooit te vergeten. Ik weet niet of u het in uw leven weleens meegemaakt hebt, dat iemand op wie u toch eigenlijk van binnenuit neerzag, u voorging in het Koninkrijk Gods. Kijk, dat zijn gezonde lessen. Dat God die vrome neuzen en oren eraf snijdt en in het stof terecht doet komen. De naaste met al zijn hebbelikheden en onhebbelikheden. En dat we deze man wat puin voor de voeten proberen weg te nemen. Stenen opruimen. Altijd bedenken: hoe kan ik hem nu in de kerk krijgen, hoe kan ik hem onder Woord krijgen, hoe kan ik hem treffen in zijn hart, hoe kan ik hem eronder krijgen?

Gemeente, als we nu een zo werkzaam waren. Ieder op onze eigen plaats. Dat we zo ook voor de dienst des Heeren eens ijverden. En dat we een hele week niet konden slapen als we met onze onkerkelijke buurman ruzie gemaakt hebben, al hadden we misschien gelijk. Dat we altijd denken: sta ik hem niet in de weg, geef ik er iets van door? Paulus werd allen dienstbaar. Hij werd de Joden een Jood. Hij werd de Grieken een Griek. En hij liep altijd niet langs de plaats die de Farizeeën wilden. Maar omdat hij enigen onder hen zou behouden. Gemeente, die vruchten wil de Heere zien! Er zijn mensen waar God niets aan heeft, en waar de wereld en de gemeente ook niets aan heeft. Aan een gierigaard heeft God niets, en de gemeente ook niet. Een hoereerder, daar heeft God niets aan en de gemeente ook niet. En een onnutte hoorder waar het Woord geen vrucht draagt, daar heeft God niets aan de gemeente ook niet. Gemeente, die vruchten zijn: ootmoed, lijdzaamheid, hemelsgezindheid, zelfverloochening. Dat is genade. Dat is in de genade wandelen.

Gaat het ons om die eer des Heeren? Zijn we daarop afgestemd, of willen wij graag voor onze eigen groep of voor onze partij werken? Gaat het ons om zielen voor Christus te winnen en ze bij Hem te brengen en te laten? Petrus zegt: Wanneer vrouwen ongelovige mannen hebben (dat kwam toen ook voor) moeten zij door haar godzalige wandel zonder woorden (ze hadden al zoveel gesproken, maar dat hielp niet) haar mannen tot jaloersheid brengen. Zij moeten haar mannen tot Christus brengen. Paulus prijst de gemeente wanneer ze ijverig zijn. Wanneer hun ijver overal bekend is. Laat uw licht schijnen. Elke christen die door God is verlost, die diende minstens één of twee mensen tot Christus te brengen. Nu zegt u, maar dat heb ik niet in mijn hand. Dat weet ik net zo goed als u. Maar hebt u er weleens over nagedacht, als God u een gezegende plaats gaf in de gemeente. Er zijn er zovelen om u heen, waaraan gewerkt moet worden. En die christen moet wat te doen hebben. Geestelijk wat te doen. Zij moeten mensen in hun voorbede besluiten. Want de goede werken zijn noodzakelijk. Ze zijn niet de grond, maar ze zijn wel de vrucht. En de Bijbel zegt dat het onmogelijk is, dat wij zonder die goede werken zullen worden. Dan wordt dat ook gevraagd: 'kunnen ze zalig worden?' Nee, zegt de catechismus. 'Want de Schrift zegt dat geen onkuise, geen hoereerder, geen dief, geen gierigaard, geen overspelers, geen ontuchtigen, ook niet zij die bij mannen liggen, geen dronkaards, geen rovers, geen lasteraars, het Koninkrijk Gods beërven'. Paulus somt die lijst in ontroerende zin op. En zegt er dan achteraan: dit waart gij, let op die verleden tijd, 'dit waart gij sommigen. Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in de Naam van de Heere Jezus Christus en door de Geest van onze God'.

Gemeente, wat is dat groot van vergeven schuld te mogen spreken! Er was iemand die vroeger nogal ruig geleefd had en die kwam zijn maat later tegen. Die twee konden niet meer zo met elkaar praten. Toen zegt die een tegen de ander: jij bent wel heel anders geworden. Ja zei die, ik ben ik niet meer. Dat is een geheim. Er worden hier verschillende zonden genoemd. Ze kunnen met velen uitgebreid worden, ook de rijke jongeling, de uitwendige Evangelie-belijder. Maar er wordt hier met een dreunende slag de deur van het Koninkrijk Gods dichtgeworpen. En de zonde wordt in de Bijbel met naam en toenaam genoemd. Die worden niet zalig. Ook niet in Katwijk. Ook niet de hervormde gemeente van Katwijk. Tenzij zij zich tot God bekeren. Gemeente, dat is de leer der godzaligheid. En waar zijn ze die de wereldse begeerlijkheden en de goddeloosheid verzaken en matig, rechtvaardig en godzalig leven in deze tegenwoordige wereld? Waar is die afzondering tot de dienst des Heeren? Die godzaligheid? Die heilige overgave? Die hartelijke liefde? Dat er opgezet zijn en ermee verbonden zijn. Gemeente, is niet nodig? Hoe staat het daarmee, als u zich zou toetsen: handelt u er ook aan en leeft u er ook uit? Hoe staat het met die liefde, tot deze tegenwoordige gedaante en gestalte van deze wereld? Is God het voorwerp van uw overdenking? En is Zijn wil voor uw hele leven bepalend, zo, dat u al bidden en soms worstelend achter Hem aankomt en zegt: 'Leer mij naar Uw wil te handelen'.

Tegenover de verschrikkelijke zonden, die hier worden genoemd, staan andere dingen: Zachtmoedigheid, nederigheid, bescheidenheid, gezeggelijkheid, vriendelijkheid, gaarne vergevende, de smaad en de smart door anderen u aangedaan. Straalt er licht van ons uit? Zoeken we onszelf op welke plaats ook, is daar losbandigheid, is daar hoogmoed, is daar vervreemding van God? Hoe staat het met de eerbied voor Gods Naam en voor Gods dag? Hoe staat het met die toornigheid, met brasserijen, ook in Katwijk aan Zee? Hoe staat het met drinkgelagen, soms tot diep in de nacht van zaterdag en zondag of andere dagen? Hoe staat het met de dronkenschap? Hoe staat het met de dienst aan de wellust en de valsheid?

Laten we onze handen die in eigen boezem steken, want wie weet goed te doen en het niet doet, die zal een zwaarder oordeel ontvangen. Laten we deze zelfbeproeving nu eens voortzetten. Wordt de Naam van God om u en mij gelasterd of geprezen? Als Gods Naam om u of mij gelasterd wordt, dan zijn we niet vrijgekocht, dan worden we niet naar het beeld van Christus vernieuwd. Dan zijn we Heere Heere-zeggers, tot wie Hij zal zeggen: 'Gaaf weg van Mij, gij werkers der ongerechtigheid'. Dan gaat er een ontroerende roep vanuit. Paulus spreekt over het verlost worden van de toekomstige toorn. Die toorn komt zo op ons aan. Dat ontzettende oordeel over ons leven. Jongen mensen, oude mensen, ze worden opgeroepen om niet alleen hun leven te beteren, maar zich te bekeren. Want dit is het werk Gods: niet dat u een heleboel voor de Heere Jezus gaat doen, maar dat u gelooft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God! Maar ook de kinderen Gods, ook de gelovigen, dienen opgescherpt te worden in de liefde. Hoevelen hebben de eerste liefde verlaten. Er is geen teerheid en er is geen voorzichtigheid. Er is geen hartelijke liefde tot de goeden. De wereld krijgt de overhand. Al de zonden komen en wellen op, en de kwade neigingen zijn er weer. Als Simson de Geest des Heeren bij zich heeft, dan staat hij voor niets. Maar als de Geest des Heeren van hem geweken is, dan staat hij machteloos. En de Heere kijkt sommigen diep in het hart en zegt: 'Zult gij Mij dat vergelden, door al de genade, die Ik aan u bewezen heb'. Zult u Mij dát vergelden? 'Dit heb Ik tegen u, dat gij uw eerste Liefde verlaten hebt'.

Richt dan wederom die slappen handen, en die trage knieën, want hebt u zich niet met ede verbonden om Zijn Naam te belijden! En ligt er niet een vrolijk vermaak in Gods wegen? Véeel groter dan iemand die een grote schat krijgt, die vijfhonderdduizend uit de loterij krijgt. Veel groter schat, een schat die niet in woorden valt uit te zeggen. En het is zonder loon. De Heere Jezus zegt: 'als u een van deze kleinen een beker koud water (wat is dat nu?) geeft in Mijn Naam, uw loon zult u zeker niet ontgaan'. Wat meer is, de Heere Jezus belooft: 'Wie Mijn Woord bewaart, aan Hem zal Ik Mij openbaren'. Het zal een klaardere, helderdere kennis geven van God, van Vader, Zoon en Heilige Geest. Zodat dát u bezet. Wandel dan zo in Hem, zoals u Hem aangenomen hebt! En behoed uw hart boven alles wat te bewaren is. En doe de verkeerdheid van uw mond, van uw hand en van uw hart weg. En als u in een strik zit, dan komt de Heere Jezus bij u langs met een gesel. Want de Heere Jezus kan Zijn kinderen slaan. En als er hier vanavond één geslagen zit, dan heeft Hij in die andere hand pleisters om die wonden tegelijkertijd weer te verbinden. Zie op Hem, want Hij komt langs en Hij neemt mee. En als u uit zwakheid in de zonde bent gevallen, zo zult u aan Gods genade niet vertwijfelen. Aangezien wij een eeuwig verbond der genade met God hebben en nog veel minder in de zonde blijven liggen. Hoor dan Zijn stem opdat bij u gevonden wordt wat Petrus zegt: 'Voegt bij uw geloof liefde en bij de liefde de hoop en bij de hoop de lijdzaamheid en bij de lijdzaamheid de verdraagzaamheid. En bij de verdraagzaamheid de vriendelijkheid. En zo deze dingen bij u gevonden worden, ze zullen u niet ledig laten in de dag van de openbaring van Jezus Christus!

Amen

G. Boer